

Danielin kirja - numero seitsemänkymmentäkolme

Historiallisten rinnakkaisuuksien paljastaminen: Jerobeamin petos ja adventtiliikkeen uskonkoetus

Jeff Pippenger
2024-02-06

Pohjoinen ja eteläinen valtakunta hajotettiin Jumalan suuttumuksen alaisina kahdeksaksikymmeneksiviideksi sadaksi kahdeksitoista vuodeksi Leviticuksen kahdenkymmenennenviidennen ja kahdenkymmenennenkuudennen luvun rikotun liiton täyttymyksenä. Ensimmäisen ja viimeisen suuttumuksen päättymisen välinen neljäkymmentäkuusi vuotta kuvasi noiden kahden valtakunnan kokoamista yhdeksi hengellisen nykyajan Israelin valtakunnaksi vuonna 1844. Näiden kahden kansan kokoamista kuvattiin niillä kahdella sauvalla, jotka Hesekiel liitti yhteen, sekä niillä kahdella sauvalla, jotka Sareptan leski kokosi Elian kertomuksessa. Lokakuun 22. päivänä 1844 pohjoisen ja eteläisen valtakunnan profeettallinen historia päättyi, ja näin tehdessään se toisti näiden kahden valtakunnan alkuvaiheen historian.

Jerobeam otti pohjoisessa valtakunnassa käyttöön väärän jumalanpalvelusjärjestelmän estääkseen alamaisiaan matkustamasta Juudaan ja palvomasta Jumalaa Jerusalemin pyhäkössä.

Ja Jerobeam sanoi sydämessään: Nyt valtakunta palautuu Daavidin huoneelle. Jos tämä kansa menee uhraamaan Herran temppeliin Jerusalemiin, niin tämän kansan sydän kääntyy jälleen heidän herransa, Juudan kuninkaan Rehabeamin, puoleen, ja he tappavat minut ja palaavat Juudan kuninkaan Rehabeamin luo. Niin kuningas neuvotteli asiasta, teki kaksi kultaista vasikkaa ja sanoi heille: Teidän on liian vaivalloista mennä ylös Jerusalemiin; katso, Israel, sinun jumalasi, jotka toivat sinut pois Egyptin maasta. Ja hän asetti toisen Beeteliin ja toisen pani Daaniin. Ja tästä tuli synty; sillä kansa meni kumartamaan toista aina Daaniin asti. Hän rakensi myös uhrikukkuloiden temppelin ja teki papeiksi kansan halvimpia, jotka eivät olleet Leevin pojista. Ja Jerobeam määräsi juhlan kahdeksannessa kuussa, kuukauden viidentenätoista päivänä, samanlaisen kuin se juhla, joka on Juudassa, ja uhrasi alttarilla. Näin hän teki Beetelissä, uhraten niille vasikoille, jotka hän oli tehnyt; ja hän asetti Beeteliin niiden uhrikukkuloiden papit, jotka hän oli tehnyt. Niin hän uhrasi alttarilla, jonka hän oli tehnyt Beeteliin, kahdeksannen kuun viidentenätoista päivänä, juuri siinä kuussa, jonka hän oli omasta sydäimestään keksinyt; ja määräsi juhlan Israelin lapsille; ja hän uhrasi alttarilla ja poltti suitsuketta. 1. Kun. 12:26–33.

Hänen jumalanpalvelusjärjestelmänsä oli katolisuudelle (pakanuudelle) tunnusomainen, sillä kuten Aaronin kapinassa, siinä pystytettiin pedolle kuva ja pedon kuva. Ne kaksi vasikkakuvaa tehtiin kullasta, mikä symboloi Babylonia. Kuvat vihittiin Egyptin jumalille, jotka yksilöitiin samalla tavoin kuin Aaronkin oli ne yksilöinyt: ”jumaliksi, jotka olivat johdattaneet heidät pois Egyptin maasta”. Hän rakensi kaksi alttaria kahteen kaupunkiin, jotka yhdessä tarkasteltuina edustavat kirkon (Betel) ja valtion (Dan) yhdistelmää. Alttarit olivat väärennöksiä todellisesta alttarista, joka

on Kristus, samoin kuin katolisuus väittää olevansa Kristuksen maallinen edustaja. Hän nosti esiin turmeltuneen papiston, niin kuin katolisuuden papit ovat. Hän valitsi jumalanpalvelustaan varten päivän, joka oli nimenomaisesti erilainen kuin minkään Jumalan todellisen juhlapäivän päivät, edustaen siten kiistaa oikean ja väärän jumalanpalveluspäivän välillä.

Hänen väärän jumalanpalvelusjärjestelmänsä käyttöönoton yhteydessä Jumala lähetti Juudasta profeetan nuhtelemaan hänen väärennettyä jumalanpalvelusjärjestelmäänsä.

Ja katso, Juudasta tuli Jumalan mies Herran sanan vaikutuksesta Beeteliin; ja Jerobeam seisoi alttarin ääressä polttaakseen suitsutusta. Ja hän huusi alttaria vastaan Herran sanan nojalla ja sanoi: Altтари, altтари, näin sanoo Herra: Katso, Daavidin huoneelle syntyy poika, nimeltä Joosia, ja sinun päälläsi hän uhraa uhrikukkuloiden papit, jotka polttavat sinun päälläsi suitsutusta, ja ihmisten luita poltetaan sinun päälläsi. Ja hän antoi samana päivänä merkin sanoen: Tämä on se merkki, jonka Herra on puhunut: Katso, altтари halkeaa, ja tuhka, joka on sen päällä, vuotaa maahan. 1. Kun. 13:1–3.

Juudasta tullut profeetta julisti kolmiosaisen profetian, jossa hän ilmoitti tulevan kuningas Joosian syntymän. Hän ennusti, että Joosia surmaisi ne jumalattomat papit, jotka palvelivat väärennetyllä alttarilla, ja että Joosia myös polttaisi ihmisten luita juuri sillä alttarilla. Hän antoi myös Jerobeamille merkin ilmoittaen, että Jerobeamin alttari murtuisi halki ja tuhka valuisi siitä ulos. Kaikki nämä asiat täyttyivät Herran sanan mukaisesti, mutta kun Jerobeam kuuli profeetan julistuksen, hän vihastui ja pyrki ryhtymään toimiin profeettaa vastaan; mutta Jumala oli ohjaksissa.

Ja tapahtui, kun kuningas Jerobeam kuuli Jumalan miehen sanat, hänen, joka oli huutanut Beetelin alttaria vastaan, että hän ojensi kätensä alttarilta sanoen: Ottakaa hänet kiinni. Ja hänen kätensä, jonka hän ojensi tätä vastaan, kuivettui, niin ettei hän voinut vetää sitä takaisin luokseen. Altтари myös halkesi, ja tuhka valui alttarilta, sen tunnusmerkin mukaisesti, jonka Jumalan mies oli antanut Herran sanan kautta. 1. Kun. 13:4, 5.

Merkki täyttyi välittömästi, ja Jerobeamin käsi halvaantui.

Ja kuningas vastasi ja sanoi Jumalan miehelle: Rukoile nyt Herran, sinun Jumalasi, kasvoja ja rukoile minun puolestani, että käteni palautuisi entiselleen. Ja Jumalan mies rukoili Herraa, ja kuninkaan käsi palautui entiselleen ja tuli sellaiseksi kuin se ennen oli. Ja kuningas sanoi Jumalan miehelle: Tule kotiini minun kanssani ja virvoita itseäsi, niin minä annan sinulle lahjan. Mutta Jumalan mies sanoi kuninkaalle: Vaikka antaisit minulle puolet talostasi, en tulisi kanssasi enkä söisi leipää enkä joisi vettä tässä paikassa. Sillä niin minua on Herran sanalla käsketty, joka sanoi: Älä syö leipää äläkä juo vettä äläkä palaa samaa tietä, jota tulit. Niin hän meni toista tietä eikä palannut sitä tietä, jota oli tullut Beeteliin. 1. Kun. 13:6–10.

Jeesus havainnollistaa aina jonkin asian lopun toisen asian alulla, ja kirjaimellisen muinaisen Israelin pohjoisen ja eteläisen valtakunnan alku päättyy siihen historian vaiheeseen, jossa nämä kaksi sauvaa liitetään yhdeksi sauvaksi, joka edustaa hengellisen nykyajan Israelin kansakuntaa.

Siinä historiassa, jossa kaksi sauvaa liitettiin yhteen, käynnistyi lopun aikana vuonna 1798 kolmivaiheinen koetusprosessi. Molempia sauvoja (valtakuntia) koottiin ennen Pyhän Hengen vuodattamista Keskiyön huudossa. Ensimmäisessä pettymyksessä keväällä 1844 protestantit epäonnistuivat koetusprosessissa ja tulivat katolilaisuuden tyttäriksi, toistaen siten väärän jumalanpalvelusjärjestelmän käyttöönoton, niin kuin Jerobeam oli sitä esikuvallisesti kuvannut.

Protestanttinen uskonpuhdistus oli työ, jonka Jumala toteutti tuodakseen erämaassa olevan seurakunnan ulos Rooman kirkon taikauskosta, perinnäissäännöistä ja tavoista. Martin Lutherin ajoista lähtien yhä useampia totuuksia paljastettiin osoittaen, että Tyyron portto ei ollut muuta kuin pakanallinen palvontajärjestelmä, joka oli verhottu väärään kristillisyyden tunnustukseen. Herran tarkoituksena oli tuoda vangittu kansansa pois pimeydestä, niin kuin Hän oli tehnyt silloin, kun Hänen kansansa oli orjana Egyptissä. Hän vapautti heidät Egyptin orjuudesta antaakseen heille lakinsa. Protestanttien kieltäytyminen seuraamasta sitä kasvavaa valoa tiedossa, joka avattiin sineteistä vuonna 1798, esti heitä tunnistamasta lakia ja Kristuksen todellista pyhäkköpalvelusta vuonna 1844.

Heidän hylätessään tuomion hetken sanoman heistä tuli Rooman kirkon tyttäriä, ja he pystyttivät silloin väärän palvontajärjestelmän, joka Raamatussa tunnustetaan vääräksi profeetaksi (luopioksi protestantismiksi). Uskolliset milleriitit, jotka 22. lokakuuta 1844 astuivat uskossa pyhäkköön, saivat kolmannen enkelin valon ja esittivät nuhteen sille väärälle palvontajärjestelmälle, joka tunnustautuu protestanttiseksi, samalla kun se pitää kiinni pakanuuden ensisijaisesta perinteestä, nimittäin auringon palvonnasta. Juudasta tullut profeetta oli Milleriittisen adventismin esikuva, joka tunnisti ja esitti kolmannen enkelin sanoman, joka saapui 22. lokakuuta 1844.

Kun Jerobeamin pyyntö, että profeetta tulisi hänen kotiinsa virvoittamaan itseään, asetettiin hänen eteensä, profeetta toi julki ne täsmälliset ohjeet, jotka Herra oli hänelle antanut. Sama käsky annettiin myös Milleriläiselle adventismille. Käsky oli, ettei heidän tullut palata sitä tietä, jota he olivat tulleet, ja Milleriläinen adventismi oli tullut ulos protestanttisista kirkkokunnista. Heidät erotettiin protestanteista ensimmäisen pettymyksen yhteydessä keväällä 1844, ja Jeremia antaa esimerkin täsmälleen samoista ohjeista, jotka oli annettu Juudan profeetalle.

Sinun sanasi tulivat löydettyiksi, ja minä söin ne; ja sinun sanasi oli minulle sydämeni ilo ja riemu, sillä minut on kutsuttu sinun nimelläsi, Herra, Jumala Sebaot. Minä en istunut pilkkaajien seurassa enkä iloinnut; minä istuin yksinäni sinun kätesi tähden, sillä sinä olet täyttänyt minut nälkästyksellä. Miksi on kipuni ainainen ja haavani parantumaton, se joka ei tahdo tulla parannetuksi? Oletko sinä minulle totisesti kuin valheellinen puro, kuin vedet, jotka ehtyvät? Sentähden näin sanoo Herra: Jos sinä palaat, niin minä annan sinun palata, ja sinä saat seistä minun edessäni; ja jos erotat kalliin halpaan sekoittuneesta, sinä saat olla minun suuni. He saavat palata sinun tykösi, mutta sinä älä palaa heidän tykönsä. Ja minä teen sinut tälle kansalle lujaksi vaskimuuriksi; ja he sotivat sinua vastaan, mutta eivät voita sinua, sillä minä olen sinun kanssasi, pelastaakseni sinut ja vapauttaakseni sinut, sanoo Herra. Ja minä vapautan sinut pahojen kädestä, ja minä lunastan sinut väkivaltaisten kädestä. Jeremia 15:16–21.

Toisen voi-huudon aikaprofetian täyttymyksen hetkellä, 11. elokuuta 1840, Ilmestyskirjan kymmenennen luvun väkevä enkeli astui alas, pieni kirja avattuna kädessään, ja Johannesta

käskettiin menemään ottamaan kirja ja syömään se. Jeremia edustaa niitä, jotka söivät pienen kirjan tuossa historian vaiheessa, ja sanat olivat makeat kuin hunaja, sillä ne olivat hänen ”sydämensä ilo ja riemu”. Mutta Jumalan ”käden” tähden Jeremia tuli ”täyteen” ”närkästystä”; hän oli ”haavoitettu” ja ”alituksessa kivussa”. Jumalan ”käden” tähden Jeremia viittasi siihen, että Jumala oli Jeremialle ”kuin valheellinen puro” ja kuin ”ehtyvät vedet”. Herra oli pitänyt ”kätensä” erehdyksen yllä joidenkin vuoden 1843 taulukon lukujen kohdalla.

Jeremia edustaa milleriläisten ensimmäistä pettymystä, jolloin Habakukin näky viipyi. Jeremiaan edustamista ihmisistä näytti siltä, että sanoma, jota kuvataan ”sateena”, oli epäonnistunut. Mutta Habakuk oli sanonut: ”sillä näky odottaa vielä määrääikaansa, mutta lopussa se puhuu eikä valhettele; vaikka se viipyisi, odota sitä, sillä varmasti se tulee, se ei viivästy.” Jeremia oli luullut Jumalan valehdelleen ja että sanoma (sade) oli epäonnistunut, mutta se oli ainoastaan viipynyt.

Sitten Jumala kehotti Jeremiaa: ”Jos sinä palaat, niin minä annan sinun jälleen tulla, ja sinä saat seistä minun edessäni; ja jos erotat kalliin halpahintaisesta, sinä saat olla minun suuni: he palatkoon sinun tykösi, mutta älä sinä palaa heidän tykönsä.” Pettymyksen jälkeen Jeremia, joka edusti Jumalan kansaa, jonka tuli palata Herran palvelukseen ja karistaa se masennus, joka oli syntynyt, kun näytti siltä, että sanoma oli epäonnistunut. Jos Jeremia täyttäisi määrättyt ehdot, Jumala sallisi hänen olla Hänen puhujansa.

Tutkimuksemme kannalta tällä hetkellä vielä tärkeämpää on se, mitä Jumala sanoi Jeremialle niiden ”pilkkajien seurakunnasta”, jotka ”iloitsivat” hänen pettymyksestään. Hän sanoi Jeremialle, että pilkkaajat voisivat palata Jeremian luo, mutta hänen ei koskaan tullut palata heidän luokseen. Jeremia edusti niitä, jotka asettuivat niitä protestantteja vastaan, jotka olivat juuri päättäneet palata katolisuuden helmaan ja olivat tulleet Babylonin tyttäreiksi, Baalin ja Astarten vääriksi profeetoiksi. Jeremia edusti Juudan profeettaa, joka samassa kohdassa profeettallisella linjalla oli nuhdellut Jerobeamin väärää jumalanpalvelusjärjestelmää pohjoisen valtakunnan alussa ja siten esikuvallisesti kuvasi väärän jumalanpalvelusjärjestelmän käyttöönottoa, järjestelmän, joka oli katolisuuden kuva pohjoisen valtakunnan historian lopussa. Profeetta sanoi Jerobeamille, Jerobeamin tarjotessa liiton solmimista, ettei hänen tullut syödä, juoda eikä palata sitä tietä, jota oli tullut.

Ja kuningas sanoi Jumalan miehelle: Tule kanssani kotiin ja virvoita itseäsi, niin minä annan sinulle lahjan. Mutta Jumalan mies sanoi kuninkaalle: Vaikka antaisit minulle puolet talostasi, en tulisi kanssasi, enkä söisi leipää enkä joisi vettä tässä paikassa. Sillä niin minulle on käsketty Herran sanan kautta: Älä syö leipää äläkä juo vettä, äläkä palaa samaa tietä, jota pitkin tulit. 1 Kun. 13:7–9.

Juudealaisen profeetan ilmaus on yhdenmukainen Baalin ja Astarten väärin profeettojen toiminnan kanssa Elian kertomuksessa. Tietenkin myös milleriittien historia on Elian historiaa, sillä Miller oli Elia. Elian kertomuksessa Baalin ja Astarten profeetat esittivät petoksen tanssin, jonka mielettömyys paljastui, kun tuli lankesi Jumalalta ja kulutti Elian uhrin, kuvaten siten Pyhän Hengen vuodattamista milleriittihistorian Keskiyön huudossa. Tuon historian vastakkainasettelu edusti toisen Elian, Johannes Kastajan, vastakkainasettelua Herodiaan tyttären (Salomen)

esittämän petoksen tanssin aikana. Herodias esikuvautui Iisebelissä, ja Iisebel on katolisen kirkon vertauskuva.

Vuonna 1844 protestanttisista kirkoista tuli Salome, Herodiaan tytär (Iisebel). Petoksen tanssissa Herodes oli luvannut puolet valtakunnastaan, ja hän teki niin syntymäpäivänään, kuvaten siten viimeisiä päiviä, jolloin kymmenen kuningasta, joita Ahab (kymmenen pohjoisen valtakunnan kuningas) esikuvallistaa, suostuvat antamaan valtakuntansa paavinvallalle (Iisebelille). ”Puolet valtakunnastasi” antaminen on valaliiton vertauskuva, ja Juudeasta tullut profeetta ilmoitti Jerobeamille selvästi, ettei hän milloinkaan solmisi liittoa luopiokuninkaan kanssa eikä tukisi hänen väärää jumalanpalvelusjärjestelmäänsä.

Juuri tämän Herra sanoi myös Jeremialle, kun Hän sanoi, että ”pilkkaajien joukko” (luopioprotestanttisuus) voi palata Jeremian luo, mutta Jeremian ei tule koskaan palata heidän luokseen eikä palata sitä tietä, jota hän tuli. Mutta Juudan profeetta teki juuri niin, sillä väärä ja valheellinen profeetta petti hänet ennen kuin hän palasi Juudaan — ennen kuin hän oli saattanut loppuun työn, joka hänelle oli annettu.

Betelissä asui vanha profeetta; ja hänen poikansa tulivat ja kertoivat hänelle kaikki teot, jotka Jumalan mies oli sinä päivänä tehnyt Betelissä; myös ne sanat, jotka hän oli puhunut kuninkaalle, he kertoivat isällensä. Ja heidän isänsä sanoi heille: Mitä tietä hän meni? Sillä hänen poikansa olivat nähneet, mitä tietä se Jumalan mies, joka oli tullut Juudasta, oli mennyt. Ja hän sanoi pojilleen: Satuloikaa minulle aasi. Niin he satuloivat hänelle aasin, ja hän nousi sen selkään, ja meni Jumalan miehen perään, ja löysi hänet istumasta tammen alta; ja hän sanoi hänelle: Oletko sinä se Jumalan mies, joka tuli Juudasta? Ja hän sanoi: Olen. Silloin hän sanoi hänelle: Tule kotiini kanssani ja syö leipää. Ja hän sanoi: Minä en voi palata sinun kanssasi enkä tulla sinun luoksesi; en myöskään syö leipää enkä juo vettä sinun kanssasi tässä paikassa. Sillä minulle on Herran sanan kautta sanottu: Älä syö siellä leipää äläkä juo vettä, äläkä käänny takaisin menemään sitä tietä, jota tulit. Hän sanoi hänelle: Minäkin olen profeetta niin kuin sinä; ja enkeli puhui minulle Herran sanan kautta sanoen: Tuo hänet takaisin kanssasi taloosi, jotta hän söisi leipää ja joisi vettä. Mutta hän valehteli hänelle. Niin tämä palasi hänen kanssaan, ja söi leipää hänen talossaan ja joi vettä. Ja tapahtui heidän istuessaan pöydässä, että Herran sana tuli sille profeetalle, joka oli tuonut hänet takaisin; ja hän huusi Jumalan miehelle, joka oli tullut Juudasta, sanoen: Näin sanoo Herra: Koska olet ollut tottelematon Herran suulle etkä ole pitänyt sitä käskyä, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle käski, vaan olet palannut ja syönyt leipää ja juonut vettä siinä paikassa, josta Herra sanoi sinulle: Älä syö leipää äläkä juo vettä; sinun ruumiisi ei tule isiesi hautaan.

Ja tapahtui, että sen jälkeen kun hän oli syönyt leipää ja juonut, tämä satuloi hänelle aasin, nimittäin sille profeetalle, jonka hän oli tuonut takaisin. Ja kun tämä oli lähtenyt, leijona kohtasi hänet tiellä ja surmasi hänet; ja hänen ruumiinsa jäi heitettynä tielle, ja aasi seisoi sen vieressä, myös leijona seisoi ruumiin vieressä. Ja katso, miehiä kulki ohi, ja he näkivät ruumiin tielle heitettynä ja leijonan seisovan ruumiin vieressä; ja he tulivat ja kertoivat siitä siinä kaupungissa, jossa vanha profeetta asui. Ja kun profeetta, joka oli tuonut hänet takaisin tieltä, kuuli siitä, hän sanoi: Se on Jumalan mies, joka oli ollut tottelematon Herran sanaa kohtaan; sentähden Herra on antanut hänet leijonan valtaan, ja se on raadellut ja surmannut hänet,

Herran sanan mukaan, jonka hän oli hänelle puhunut. Ja hän puhui pojilleen sanoen: Satuloikaa minulle aasi. Ja he satuloivat sen. Ja hän meni ja löysi hänen ruumiinsa tielle heitettyä, ja aasin ja leijonan seisomassa ruumiin vieressä; leijona ei ollut syönyt ruumista eikä raadellut aasia. Ja profeetta nosti Jumalan miehen ruumiin, pani sen aasin selkään ja toi sen takaisin; ja vanha profeetta tuli kaupunkiin valittamaan häntä ja hautaamaan hänet. Ja hän laski hänen ruumiinsa omaan hautaansa; ja he valittivat häntä sanoen: Voi, veljeni! Ja tapahtui, sen jälkeen kun hän oli hänet haudannut, että hän puhui pojilleen sanoen: Kun minä kuolen, niin haudatkaa minut siihen hautaan, johon Jumalan mies on haudattu; pankaa minun luuni hänen luittensa viereen. Sillä se sana, jonka hän Herran sanan kautta huusi Beetelissä olevaa alttaria vastaan ja kaikkia Samarian kaupungeissa olevien uhrikukkuloiden pyhäkköjä vastaan, on varmasti käyvä toteen. 1. Kun. 13:11–32.

Jatkamme tätä tutkistelua seuraavassa artikkelissa.

”Kun Jumalan voima todistaa siitä, mikä on totuus, sen totuuden tulee pysyä ikuisesti totuutena. Myöhempiä oletuksia, jotka ovat vastoin sitä valoa, jonka Jumala on antanut, ei tule ottaa huomioon. Ihmisiä nousee esiin Raamatun tulkintoineen, jotka ovat heille totuutta, mutta jotka eivät ole totuutta. Tämän ajan totuuden Jumala on antanut meille uskomme perustukseksi. Hän itse on opettanut meille, mikä on totuus. Yksi nousee, ja vielä toinenkin, uuden valon kanssa, joka on ristiriidassa sen valon kanssa, jonka Jumala on antanut Pyhän Henkensä todistuksen alaisuudessa. Muutamat ovat yhä elossa niistä, jotka kävivät läpi tämän totuuden vahvistamisessa saadun kokemuksen. Jumala on armollisesti säästänyt heidän henkensä, jotta he voisivat yhä uudelleen, aina elämänsä loppuun saakka, toistaa sen kokemuksen, jonka kautta he kulkivat, niin kuin apostoli Johannes teki aivan elämänsä loppuun asti. Ja ne lipunkantajat, jotka ovat vaipuneet kuolemaan, puhuvat kirjoitustensa uusintapainosten kautta. Minulle on ilmoitettu, että näin heidän äänensä tulee kuulua. Heidän tulee kantaa todistuksensa siitä, mikä muodostaa tämän ajan totuuden.

”Meidän ei tule ottaa vastaan niiden sanoja, jotka tulevat sellaisen sanoman kanssa, joka on ristiriidassa uskomme erityisten kohtien kanssa. He kokoavat yhteen suuren määrän Raamatunkohtia ja kasaavat ne todisteeksi väittämiensä teorioiden ympärille. Näin on tehty yhä uudelleen viimeisten viidenkymmenen vuoden aikana. Ja vaikka Raamattu on Jumalan sana ja sitä tulee kunnioittaa, sen soveltaminen, jos sellainen soveltaminen siirtää yhdenkin pylvään siitä perustuksesta, jota Jumala on ylläpitänyt nämä viisikymmentä vuotta, on suuri erehdys. Se, joka tekee tällaisen sovellutuksen, ei tunne sitä Pyhän Hengen ihmeellistä todistusta, joka antoi voiman ja vaikutuksen niille menneille sanomille, jotka ovat tulleet Jumalan kansalle.

Vanhin G:n todistukset eivät ole luotettavia. Jos ne hyväksyttäisiin, ne hävittäisivät Jumalan kansan uskon siihen totuuteen, joka on tehnyt meistä sen, mitä olemme.

”Meidän on oltava tässä asiassa päättäväisiä; sillä ne kohdat, joita hän pyrkii Raamatulla todistamaan, eivät ole päteviä. Ne eivät todista, että Jumalan kansan mennyt kokemus olisi ollut harhakuva. Meillä oli totuus; Jumalan enkelit johtivat meitä. Pyhän Hengen johdatuksessa annettiin pyhäkkökysymyksen esitys. On kaunopuheisuutta siinä, että jokainen pysyy vaiti uskomme niistä piirteistä, joissa hänellä ei ollut mitään osaa. Jumala ei koskaan ole ristiriidassa

itsensä kanssa. Raamatun todistuksia käytetään väärin, jos ne pakotetaan todistamaan sitä, mikä ei ole totta. Toinen ja vielä toinenkin nousee esiin ja tuo mukanaan muka suurta valoa sekä esittää väitteensä. Mutta me pidämme kiinni vanhoista rajapyykeistä. [1 John 1:1–10 quoted.]

Minua on kehotettu sanomaan, että näitä sanoja voimme käyttää tähän aikaan soveltuvina, sillä on tullut aika, jolloin syntiä on kutsuttava sen oikealla nimellä. Työtämme estävät miehet, jotka eivät ole kääntyneet ja jotka etsivät omaa kunniaansa. He haluavat, että heitä pidetään uusien teorioiden alkuunpanijoina, joita he esittävät väittäen niiden olevan totuutta. Mutta jos nämä teorit hyväksytään, ne johtavat sen totuuden kieltämiseen, jota Jumala on viimeisten viidenkymmenen vuoden ajan antanut kansalleen ja vahvistanut sen Pyhän Hengen ilmestyksellä. Valittuja sanomia, kirja 1, 161.